

KÖYCEĞİZ İLÇE MİLLİ EĞİTİM MÜDÜRLÜĞÜ GENÇ KALEMLER

2017

Âlim unutmuş, kalem unutmamış.
Türk Atasözü

Söz kulağa, yazı uzağa gider.
Türk Atasözü

İnsan her şeyden önce kendisi için yazmalıdır.
İyi yazmanın biricik yolu budur.
Gustave Flaubert

Serçeler Uçsun Maviye

Yine bir kış vakti;
Gün ağartırken benzini kara toprağın.
Yağmur çiseliyor sanki,
Ve bir serçe çırpıyor kanadını maviye.

Sabahtı hatırlıyorum;
Daha kuş sesleri duyulmuyordu.
Bir toprak kokusu doldu içime,
Sanki anımsıyorum ama hatırlamıyorum.

Ölüm sesi yükseldi radyodan.
Üzerinde dantel serili bir kutu muydu bunu söyleyen?
O muydu,o cansız mıydı
Canımın cananını benden alan?

Bir toprak kokusu var yine havada,
Ama bu sefer kan ve nefretle karışık !

Çektin mi içine bir sefer yakar da ciğerini!

Gün bir kere daha ağarttı toprağın benzini.
Ama inmedi toprağa serçeler!
Ve çırpmadılar kanatlarını uçsuz maviye!
Senden de bir haber vermediler bana...

Ya sen niye geldin camıma?
Gözlerinle “Anne ben ölmedim” diyerek.
Yoksa sen değil miydin **vatani uğruna vurulup ta yatan toprağa?**
Sakin serçelerimi vurmuş olmasınlar senin yerine?

Git oğul,sen git ki serçeler uçsun maviye...

[Tüm Türkiye Şehitlerine...](#)

Alpaslan MERÇ

**

VATANIM İÇİN

Kocaelili üç arkadaşlık . Sıkıldığımızda her zaman dışarı çıkar gezer , nereye gittiğimizi hiçbir zaman bilmezdik . Cuma günüydü , gece eve vardığımızda saat dokuzu geçmişti . Arkadaşlarım eve gider gitmez uyumuş . Yorgunluktan dolayı benim de çok uykum vardı , yatağa yatar yatmaz evimizin yakınındaki camiden selalar okunmaya başladı , sela bitmeden uyku ve yorgunluktan eser kalmamıştı bende. Merakımdan yataktan fırladım ve camiye doğru koşmaya başladım . Camiye vardığımda imam her şeyi anlattı . Darbe girişimi olduğunu öğrendiğim an arkadaşlarımı aradım ve İstanbul'a gideceğimizi söyledim , sesimdeki telaştan dolayı hemen kabul ettiler ve apar topar buluştuk . Normalde iki saatlik yolu 45 dakikada gitmiştik , köprüye vardığımızda etraf savaş alanına dönmüştü . Havada F-16 , helikopter yerde ise tanklar ve zırhlı araçlar vardı . O karışıklık içinde arkadaşlarımdan ayrıldım onların nerde olduklarını da bilmiyordum , yaralıları görünce ambulansların gelmediğini anladım her yerde yaralı insanlar vardı ben de yaralıları alıp hastanelere taşımaya başladım , kaç tane yaralı taşıdığımı bilmiyordum ama her yerim kan içindeydi motorumun rengi bile kırmızıya dönmüştü . Çok geçmeden koca İstanbul bir köy gibi sessizleşti tam kazandık derken birden bire yeniden saldırıya geçtiler bu sefer daha öfkeli ve yıkıcıları. Korkudan ne yapacağımı bilemiyordum askerler tarafından öldürülen insanları görünce bir şeyler yapmam gerektiğini anladım ve bir anda kelime i şehadet getirerek son gaz motorumu askerlere doğru sürmeye

başladım . Vurulduğumu hissediyordum ama canım acımıyordu tek düşüncem vatanımdı beni ayakta tutan da buydu işte ve bir anda onlarla çarpıştık ... Sabah hastanenin bir odasında uyandım ,camdan gelen gün ışığı uyandırmıştı , kendimi çok huzurlu hissediyordum . O sırada kapıdan içeriye hemşire ve bir arkadaşım girdi . Hiç iyi gözüküyordu onun da bazı yaraları vardı , yanıma geldi ve biz kazandık dedi bu habere çok sevinmiştim ama o hiç gülmüyordu nedenini sorduğumda anlattığı şeyden dolayı ağlamaya başlamıştım , arkadaşım bu vatan uğruna canını vermiş şehit olmuştu.

MUSTAFA ARICI / 10-B

**

OKUMAK ÜSTÜNE

En güzel öğrenme yolu okumak değil midir ? Okuyarak gelişmiş bir insan başarılı olacaktır.Etrafımızdan o kadar çok “okuyun” uyarısı duyarız ki ister istemez okumak her zaman yaptığımız bir eylem olsa da bize bunu duymak sıkıntı verir.Hele de bunu söyleyen kişinin elinde hiç kitap görmediyse.İster istemez bu önemli uyarı bizdeki etkisini kaybeder.

Bazen de öyle bir hırsla dolarız ki evet okumalıyız ama ne tür okumalıyız,nerden başlamalıyız gibi sorular kafamızı kurcalar.Böyle zamanlarda sihirli bir değnek olsa da başlangıç kitabı önüme düşüverse diye düşünürüm ben.Öyle bir sihre ve büyü gücüne de sahip olamayınca, hemen internetin kitap bloglarına , yorumlarına koşarım.Ah çok mu popüler bir kitap acaba ,çok mu reklam dolu acaba.... diye diye okumaya başlarım aldığım kitabı.Nasılsa her kitabın anlatacağı bir hikayesi söyleyeceği bir sözü vardır değil mi?İnsanı okumak geliştirir ve besler çünkü insan okudukça öğrenir öğrendikçe de ufku genişler . Okumak insana olgunluk,konuşmada canlılık, yazmakta açıklık verir .Ruhu besleyen sözlerle büyür ve gelişir benliğimiz de.

Okumanın bize çok faydası var. Okuyalım ancak şunu da unutmayın okumak var “okumak” var... Yunus Emre ‘ nin dediği gibi ” Sen kendini bilmezsen bu nice okumaktır...” Okumanın en güzel faydası insana kendini öğretmesi . Okumak çok güzel ...hele kendini bilmek için okumak çok daha güzel.

Siz de sakın elinizde bir kitap, kafanızda önceki kitabın tadı olmadan “okuyun , okuyun” deyip durmayın olur mu ?Bende etkisi ters oluyor belki sizde de olur.Okumaktan soğuyun istemeyiz değil mi Hele de etrafımızda içimizi ısıtacak, aklımızı dolduracak bu kadar

kitap varken.Kitapla kalın sevgiyle kalın.

Eylül KOCATEPE 9-A

**

ŞİMDİ

Geçmişe mi gitmek isterdim, geleceğe mi?

Bu soru senelerdir birçok insanın düşündüğü bir soru. Bana yöneltildiğinde fazla düşünmedim çünkü buna gerek yoktu.

Ben, şimdiyi yaşamak isterdim. Tam olarak şimdiyi. Hayır, geçmişte ve bir önceki cümlede kalan "şimdi" değil. Tam olarak şimdiyi ve elbette şimdiyi. İçinde bulunduğun her anı, isimleri bile olmayan en kısa zamanları.

Zaman, yaşadığın andan oluşur. Her şey şimdinin içinde gizlidir. Geçmişteki şimdilere geçmiş, gelecekteki şimdilere ise gelecek diyoruz. Hepsi bu.

Şu an –içinde bulunduğun an- zamandır ve her milisaniyenin sonsuzluğunda geçmişe karışır.

Eğer herhangi bir şimdiyi değiştirecek olursak o anın geleceğindeki bütün anları değiştirmiş ya da öldürmüş oluruz.

Demem o ki, her şey yaşadığınız anın içinde. Siz, "şu an" bu yazıyı okuyorsunuz ve bir daha asla bu yazıya bu gözle bakmayacaksınız. Bir daha asla bu anı geriye getiremeyeceksiniz. Bu yüzden yaşayın, geleceği ya da geçmişi düşünerek değil ,bu takındır. Sadece anı yaşayın çünkü asla geri dönmeyecek bir andasınız.

Yaren Aleyna AYDIN

10/B 581

**

MERDİVEN

Küçükken " Baban ne iş yapıyor?" sorusuna cevap veremezdim.

Susardım, başımı öne eğdim.

Başımı her öne eğişimde daha güçlü kaldırırdım.

Ama kimse fark etmezdi.

Zaten güçlü görünmeyi de annemden öğrenmiştim.

Okul çıkışı herkesin babası çocuğunu almaya gelirdi,

Bende merdivende oturur beklerdim herkes gibi...

Sanırdım ki beklersem belki benim babamda beni almaya gelir.

Çocukluk aklı işte...

Yıllarca aynı merdivende bekledim durdum.

Şimdi yine aynı merdivendeyim.

Bu sefer babamdan başka bir erkeği bekliyorum.

Yıllarca babamı bekledim, gelmedi.

Bari sen gel sevgili

Bari sen gel...

Ş.ŞULE ŞARA 11/A 481

**

SIYAH

Size asil bir renkten bahsetmek istiyorum. Kupkuru bir toprak parçasının birkaç damla yağmur suyunu hızla ve istekle içine çekişi gibi her şeyi, herkesi içine çeken bir renk. Acıdan durgunlaşan yapayalnız bir renk. Küçük bir veda gibi, son tebessüm, son öpücük gibi, gözler kapandığında düşünülen "son" gibi. Boşluğa düşüşün, karanlıkla yükselişin ve hızla koşuşun gibi.

Siyah, sevilmekten ibaret değildir, hissedersin. Yalnızlık gibi.

Düştüğümde hissettim, ortasında kaldım. Bağırdım ve çığlıklarımı içine çekti, öldüm sonra ve gözyaşlarımı kuruttu sanki.

Nefretin rengidir siyah, nefret edilenlerin, güçlülüğün ve bir o kadar zayıflığın.

Özeldir siyah. Bilimsel olarak bir renk bile değildir. Şeffaf sandığımız gözyaşlarıdır siyah ve hissizliğin hissidir.

Görüşmek üzere, siyah ile kalın. İstiyorsanız.

Yaren Aleyna AYDIN 10/B

**

TAŞLAR

Yaşamımız boyunca gördüğümüz birçok nesneyi, insanlara benzetebiliriz.

Kendimi bildim bileli insanları taşlara benzetirim. Enerji taşlarını kastetmiyorum, yolda yürürken gördüğümüz, deniz kenarında elimize alıp oynadığımız, kimi zaman bakarken düşüncelere daldığımız “sıradan” taşlardan bahsediyorum.

Mesela pembe, çıkıntısız taşlar. Onları neşeli ve uysal insanlara benzetiyorum. Gücsüz görünüyorlar fakat değiller. Çıkıntılı ve sert taşların arasına fırlatıldıklarında ilerleyemiyor olabilirler, denize –hayata- fırlatıldıklarında ise dibe çöküşleri acısız olur. Hatta zıpladıklarına bile şahit olmuşuzdur.

Siyah, çıkıntılı taşlara geçelim. Onları, özünden bir parçayla tek kalmış, engellerle büyük bir kısmını yaşamak için terk etmiş ve fazla gülmeyen –sadece yüzünde ufak bir tebessümle dolaşan- insanlara benzetirim. Onları, gerçekten cesur buluyorum. Çünkü zorluklarla kayıp vermiş insanların, artık kaybedecek bir şeyleri kalmamıştır.

Siyah ile harmanlanmış kızıl ve pütürlü taşlar vardır bir de. Hemen gözümde canlanıverdi. Onları, kötü tarafları ağır basmış insanlara benzetirim. Çok az darbe almış, bu sayede vurulabileceğini bilen insanlar gibiler. Aldıkları küçük darbeler onları sinirlendirmiş olmalı. Tuhaftır ki büyük darbeler alan insanların çoğu iyidir. Acıyı iyi bildiklerinden olsa gerek.

Beyaz, pürüzlü taşları da atlamamak gerekiyor. Çok temiz geliyorlar bana, bir o kadar da akıllı. Bazıları bir süre sonra kirlenerek grileşebilir. Saf görünümleri bozulabilir. Bu yüzden ki çoğu dikkatlidir.

Arasında siyahlıklar bulunan beyaz taşlar... Onları, akıllıdan çok zeki buluyorum. Çünkü asil renkler zekayı yansıtır ve siyah, şüphesiz ki en asil renktir.

Dünya üzerinde yüzlerce taş şeklinin hepsinden teker teker bahsedemeyeceğimize göre, son noktayı koymak için kayalara değinmek istiyorum.

Kayalar çok güçlüdür ve küçük taşların önüne çıkabilecek en büyük engellerdendir.

Bazı engeller, kişinin gelişiminde etkilidir. Ben bunlara, “beyaz engel” adını veriyorum çünkü masum ve iyilik yolundadırlar. Fakat kayalar sadece yıpratır. Aşması güçtür ve etraftan dolanmak için hayatın içerisinde debeleniriz.

Hepimiz birer taşız. İyisiyle, kötüsüyle, pütürlüsüyle, pürüzsüzüyle... Ve hepimiz hayatın bir köşesinde bekliyoruz. Kimimiz uçurumun kıyısında, kimimiz okyanus dibinde...

Bir şekilde, sadece... Bekleyebiliyoruz.

Yaren Aleyna Aydın 10/B

**

KIRMIZI DOC MARTENS'Lİ DORA

Ben doktor Freud , Sigmund Freud . Bir psikiyatrim... Ne kadar ünlü olsam da benim için vazgeçilmez olan bir ucuz purom bir de benim için önemli olan hastam kırmızı Doc Martensleri olan Dora . Dora gerçekten yaşına göre kötü şeyler yaşamıştı. Bunları tek bana anlatırdı. Ne kadar bana sürekli çıkışsa da , her şeyiyle ters davranırsa da bana güvenirdi. Gerçek adı Ida . Bu ismi ona annesi vermiş ondan dolayı hiç sevmez . Annesiyle ilgili hatırladığı tek olay beş yaşındayken annesinin ona kuyruklu pijamosunda çaldığı klasik parça. Başka da anısı yok zaten. Yanından ayırmadığı üç şeyi var ; birincisi mor keçeli kalemi ne kadar benim bilmediğimi sansa da odasında posterlerinin altına Francis Bacon'a mektup yazdığı kalemi. İkincisi H4n ses kayıt cihazı , o aletin ne anlamla da olduğunu hala daha çözemesem de ona kaydettiği sesleri dinlemek Ida yı rahatlatıyor. Üçüncü ve son olan ise her şeyi içine tıktığı ve içinde ne olduğunu pek bilmediğim Kaşif Dora çantası ama gözlerine çengel iğne geçirilmiş rocker Dora bu yüzden kendine Dora diyor. Bana çok işkence ederdi hatta bir kere çayına çeşitli ilaçlar atıp beni hastanelik etmişti. O nedense bana iyi geliyor sanki benim kızımış gibi. Çok severdi aksiyonu illa hayatında olacaktı. O benden hiçbir şeyini saklamazdı ama ben ondan sakladım . Kanserdim. Toplam yirmi tane ameliyat olmuşum ama hepsini ondan sakladım. Bir gün sırf onu kurtarmak için hapse girdim. Başlı beladan kurtulunca beni ziyarete geldi, saçları uzamıştı . Çok az konuştuk sonra dayanamayıp içeri gittim çünkü onu öyle görmeye dayanamayacaktım. Ondan on beş yıl sonra tekrar ziyarete geldi , artık seanslara gelmiyordu . Otuz yaşındaydı ben ise yaşlanmışım. Bana gene çay yaptı bu sefer hiç şüphem yoktu yapmazdı artık korkmuştu çünkü . Y aklaşık yarım saat sonra ayrıldık. Onu son kez daha göremedim ama o beni görmeye gelmiştir çünkü sözü vardı. Gelecekti. Benim kırmızı Doc Martens'li Dora'm

BEYZA UYAVER

9-B 686

**

Beklemek

Bir özgürlük doğdu içime, bir keder,
Bir yağmur çöktü içime, sırlısklam.
Güneş doğdu cıvıl cıvıl oldu ve sonra,
Sustu hiç konuşmamak üzere.
Bahar, yaz, kış geçti dört mevsim,
Sonra geldi güz, sonra yine yaz.
Dört mevsim bekledim onu bekledim, bekledim...

Sabahlar oldu, güneşler doğdu ve bir sabah,
Kapının zili duyuldu.
O geldi ışığıyla, kokusuyla,
Kapıyı açtım, etrafa bakındım,
Ama kimse yoktu.
Ümitsizlik, kırgınlık hep boğduğu gibi yine boğdu beni.
Daralttı , kararttı...

Beklemek, ne zordur beklemek.
Yalnızca gideni olup döneni belli olmayanlar,
Bilir bu hazin duyguyu.
Yüzüyle baharlar getiren,
Çehresiyle dağları delen,

Gönül kırmızısı gülleri bile siyaha döndüren,

O güzel kızı beklemek...

Karlar yağıyor, mevsimlerden kış,

Güneş çıkıyor, mevsimlerden yaz,

Yaprak sararıyor, mevsimlerden sonbahar,

Hep bekledi bu gönül, hep bekledi,

Ama sonunda belki de pes etti,

Beni, bu sevdalı yüreği

Terk edip gitti...

Beklemek, iyidir insana güç verir,

Ama beklediğinin dönmediğini görmek,

İşte bu duygu insanı yok eder.

Beklemek daima beklemek...

Umutcan CENGİZ 12/C

